

עין משפט נר מצוה

כו:

בדקה שְׁלִשִּׁים יום. כי הך פלוגתא איכא לענין טיפול אֶדְנָה

(כ"מ דף כח):

מִלְאֲתָךְ ודמַעך לא תאחר בן תעשה לְשׁוּרְךָ. דהיינו ג' ימים מיום הצלת העומר בפסח י"ח שגמר זמן גישול

התצואה עד העלרת שמציילין שמי

הלחם להמיר חדש במקדש וא"ת האז ציום חמשים הוא ולא הוי כעין זכור צניך ולאנך תתן לי ללאחר שלשים(י) יטו: וכו' תימא מיתה לא תלמוד דומר וכו'. לאו דוקא ו' דלא חשיב לה צפרק אלו הן הנשרפין (סנהדרין ג.). צדדי אלו צצמיתה אלא קרוב הוא לא [לעון] מיתה: **דלמא** אתי לאפרושי מן הפטור ע"י החיוב

כו'. צכמה מקומות אחרין תרומה ויחזור ויתרוס ולא גזרין לא תסס כיון שהתרומה ראשונה לכהן מידע ידע דשניה דרצנן ואפילו נתן הראשונה ככר לכהן קודם שיאמר לו חכס לחזור ולתרוס מ"מ מדאין הכהן מחזיר לו את הראשונה מידע ידע דשניה דרצנן היא אצל כאן סבור הוא לא שנתן לכהן צמורת שכר סיועו לא ומעכבא כסן וצכמה מקומות

נח א מיי פ"א מה' מעילה:

נז ב מיי פ"ג מהלכות צבורות הל' יז סמג עשין קמה טושיע י"ד סימן טז סעיף ב:

ג א מיי פ"א מהלכות צבורות הלכה יד סמג עשין קמה טושיע י"ד סימן טז סעיף ב:
ב ד מיי שם הלכה ח טושיע"ש סעיף ו:

ג ה מיי שם הל' ט טושיע"ש

ד ו מיי שם הלכה יד טושיע"ש סעי' ג:

ה ז מיי שם הל' יד ופי"ב מל' תרומות הלכה יח [טור י"ד ס' שאל]:

‏‏

תורה אור השלם

1. לפני יי אלהך תאבלטן שנה בשנה בקיום אשר יבצר יי אתה וברית:

דברים טו כ

2. מלאךך ודמַעך לא תאחר בבור צניך תתן לי:

שמות כב כב

3. ואתם ירתכם מן הדרך הבשלתם רבים בתורה שחתם ברית הליזי אמו יי צבאות:

4. ולא תשא עילוי חטא בהרמכם את חלבי מעטן ואת קדשי בני ישראל לא תחללו ולא נמות:

במדבר יח לב

‏‏

מוסף רש"י

ליטפל בכבור. לנרות זו לגדלי קידס שיטנו לכהן (תורה וד).

‏‏

שיטה מקובצת

א) הגיוה. ס"א בשלמא רב נתן בר אבשיעא לא אמר כרשב"ל אמר כל האי נמי נראה עם הגיוה הוא אלא ר"ל מאי טעמא כי. ורש"י לא גרס כן: ון בכבור בהמה דקה שלשים: ו' ואם היה בעל מום ואמר: ון נמתי ואמר לו: ון לאחר שנתו אינו רשאי לקיימו אלא עד שלשים: ון מסוברא דמוקדם למוקדם מאוחר להמאוחר אדרבה כי. על חיבת אלא נרשם קל למעלה להורות כי רואי לפ"ד למחקר: ון קרא. עיין תוס' לקמן (דף ט ט"ז): ון שיתין וימן לא כי לחכמים ובתר חמשין וימן תל צריך לאימיה אימא וכן תעשה הוסיף קל הכתוב לתירווייהו אי"כ לכתוב מרובה וכן תעשה לבמהק: ון תניא כותיה דרבא בכור וחיבות נמי התי נמחק: ון בשורך ולא מסוך: ון מרובה מאי מפני שיטפולו מרובה תנא: ון דקות מאי טעמא דר' יוסי אמר קל וכן תעשה אתרווייהו חביב ולא מסוך הכתוב אלא לחכמים בהמה גסה בחמשין תל לא צריך לתלא ייחי צריך לאימיה: ון משלחם יזיל: ון תולש הס"ד: ון ליה כן תעשה: ון לי כן תעשה לצאנך: ון מצותו ליתן לאחר: ון חמשים יום שחרי: ון כראמורין במנחות פיק ר"י: ון מה"ד

דמוקדם לדמוקדם: ון מה"ד ודמאוחר בכור בניך דמאוחר בפסוק: ון שתי' וימן דעשיה: ון דהך דכבור: ון ששוכרו שהוא מצילו כן: ון ואחר שהופרש ממנה: ון הבית דטבל גמור: ון אלא דקנסא הוא: ון בפסח שאז זמן בישול: ון שלשים יו"ל דביכורי יחיד לא מייזי עד לאחר עצרת: ון דוקא מיתה דלא: ון הוא לעזן מיתה: ון גזרין. גליון ויתרין ר"י דהני לא שכיחי כולי האי כי תך דהכא דמילתיה דשכיח הוא לסייע בבית הגרנות אי"ז יש לומר דהכא איכא למיחש לאפרושי מן הפטור על החיוב מפני שיש סמטייעים לי בבית הגרנות ויש שאינם מסטייעים ומאותה תבואה עצמה ליכא להפריש מניה וכיה ולא מטעם שהוא מן (החיוב על הפטור) (דמפורש על החיוב) רק שקריב הדבר לבא לידי תקלה. ת"ח. ולא גזרין ויש ליתן טעם דבעלמא כיון וחיבת ההם נמחק: ון הוא דתרומה שנתן: ון סיעו מעכבא הכהן:

ואם עשו כן. שנתנו להם בשכרן: חיללו. והוציא התרומה והמערש לחולין שאין בהן דין קדושה ולא יפה עשו ולא יצאו חוצא ויש בדבר עון מיתה: תרומה ומעשרות פעם שניה משלם: אלא משום דלמא אתי לאפרושי מן הפטור על החיוב דאי מחייבין ליה לאפרושי תרומה אחרית כבר קח כבר כולי הך תבואה טבל ודאי כאילו לא נתרמה כלל ואי אית ליה טבל אחריתו ודאי טבל אתו לאפרושי עליה מהך תבואה שכבר נתן ממנה והיא כבר נפטרה (דסבר דלאו משום קנסא הוא דקנסין ליה לאפרושי תרומה אחריתו אלא משום חיוב גמור) ואחי לאפרושי מן הפטור על החיוב ולהכי לא קנטינן ליה:

הלוקח בהמה פרק שלישי בכורות

דעיקר לאו לכפרה הוא דאסי. דלינו מציהא על חטא: **כיון דמכפרא אעשה**. דעולה מכפרת על עשה כדאמרין במס' יומא (דף לו.) על עולה מתוודה עון שמה ופאה: **והאנן גשר סנן**. אלמא כגשר שרי עקביא ולא יח בתלושין: **עיקרו הפוך כלפי ראשו**. שפכול צלמלעיתו ושני ראשין נראין צחוץ: **שאניו מתמעך**. שאניו שזה עם הגיוה אלא נראה עולה למעלה: **מאי טעמא לא אמר ככר נסן**. הא ודאי כיון דלינו מתמעך אינו נראה עם הגיוה קרינא ציה: **לפי שאי אפשר לשוס גיוה בלא נימין המדולדלו**. שעולות למעלה ואי כי האי גוונא מיתסר אין לך גיוה מותרת. רצי נתן טפי מחמיר להכי לא צעי מאי טעמא לא אמר כריש לקיס: **הדרן עלך הלוקח בהמה**

עד כמה. ליעפל צצכור. צומן הזה קודם שיטננו לכהן שמוחר לעכבו אאלו צעל כרחו ולפרנסו: **לא יסן לו**. צגמ' מפרש: **אס היה צעל מוס ואומר לו**. הכהן בתוך הזמן מנהו לי שאוכלנו מותר: **צין סס**. צומן צצית המקדש קיים: **צין צעל מוס**. צומן הזה: **גב' מלאךך ודמַעך וגו'**. וסמך ליה יט וכן תעשה לשורך ללאנך וגו' ודרשין הכי צכור צניך תתן לי יט וכן ללאנך דכי היכי דצכור צניך מלזמו י"ו לאחר שלשים כדכתיב (במדבר יח) ופדויו מנן חדש תפדה אף צכור לאן לאחר שלשים. מלאךך ודמַעך דהיינו צכורים כן לשורך דכי היכי דצכורים לאחר חמשים יטן שגרי צפסח התצואה מתבצלת ואין מציילין צכורים עד שיציאו שמי הלחם צצמרת כדאמרין יטן צפרק רצי ישמעאל (מנחות סח):

ו **דמקדם לדמקדם**. מלאךך ודמַעך קודמין צפסוק ראשון הלכך דרשין להו אשורך הקודם צפסוק שני: **ואדמאחר צכור צניך דמאחר** צפסוק ראשון דרשין ליה אלאנך המלחור צפסוק שני: **דסמך ליה לדסמך**. וצכור צניך סמך אל שורך: **ואימא שסינן**. יט דעשייה אחרת דומיא דהך יט צכור צניך צעינן: **לא מסרך סכסוכ אלא לחכמים**. הואיל ולא גילה לך שיעור עשייה שסוסיף ודאי לחכמים מסרך שפרשו לך הטעם ואחריהם תלך: **שיפולא**. סתרתה: **שענייה דקות**. ואינה יכולה לאכול עשז ואסי לא תהא עם האס תמות: **שגראה ככהן המסייע צצית הגרנות**. לפי שצומן הזה אין צכור ראוי לכלוס עד שיפול צו מוס ויזין דעל ישראל רמיא ליעפל צו חמשים יוס ואמר ליה הכהן צתוך הזמן מנהו לי ואוזנו

מלאךך אלו הכבורים שנטילין מן המלא. ודמַעך זו תרומה א) ומטמת גדוליה. למ"ה. ובכורים וכן דמביא וקורא חיינו מפסח ועד עצרת דאיכא ג' יום וכן תעשה לשורך היטפל בו ג' יום: איפוך אנא. דאימא בכור בניך תתן לי כן תעשה לשורך: מסכתא דמקדים לדמקדים. מלאךך דמוקדם לפסוק הקיש לשורך שמוקדם לצאנך. ובכור בניך דמאחר אחר מלאךך תן לצאנך דמאוחר (אחר) לשורך: דסמך לדסמך. בכור בניך סמך לשורך: אמר קרא תעשה לשורך. דההוא תעשה לא צריך כלל אלא להוסיף עשייה בשורך יותר מצאנך: ואימא שיתין. הואיל דהוסיף לימא פי שנים מצאנך דהיינו שיתין: לא מסרך הכתוב אלא לחכמים. כלומר דלא אמר שיתין כפליים שבצאנן אלא חכמים הוא דמפרשי ג' יום וסבכו אמלאךך ודמַעך לא תאחר: מפני ששיתין דקות. ולא יכולה (ליכל) [למיכל] יפה עד ג' חדשים: הכתבים המסייעים בבית הרועים. לשמור או להאכיל כדי שיתנו להם בכבורות ולויים ועניים [ומסייעים] בבית הגרנות מפני מעשר ראשון ומעשר בני והכתבים המסייעים בבית המטבחים בשביל המתנות: ואנן דמאחר גרסי' במכילתא

בכורים וכן דמביא וקורא חיינו מפסח

ועד עצרת דאיכא ג' יום וכן תעשה לשורך היטפל בו ג' יום: איפוך אנא. דאימא בכור בניך תתן לי כן תעשה לשורך: מסכתא דמקדים לדמקדים. מלאךך דמוקדם לפסוק הקיש לשורך שמוקדם לצאנך. ובכור בניך דמאחר אחר מלאךך תן לצאנך דמאוחר (אחר) לשורך: דסמך לדסמך. בכור בניך סמך לשורך: אמר קרא תעשה לשורך. דההוא תעשה לא צריך כלל אלא להוסיף עשייה בשורך יותר מצאנך: ואימא שיתין. הואיל דהוסיף לימא פי שנים מצאנך דהיינו שיתין: לא מסרך הכתוב אלא לחכמים. כלומר דלא אמר שיתין כפליים שבצאנן אלא חכמים הוא דמפרשי ג' יום וסבכו אמלאךך ודמַעך לא תאחר: מפני ששיתין דקות. ולא יכולה (ליכל) [למיכל] יפה עד ג' חדשים: הכתבים המסייעים בבית הרועים. לשמור או להאכיל כדי שיתנו להם בכבורות ולויים ועניים [ומסייעים] בבית הגרנות מפני מעשר ראשון ומעשר בני והכתבים המסייעים בבית המטבחים בשביל המתנות: ואנן דמאחר גרסי' במכילתא

בכורים וכן דמביא וקורא חיינו מפסח ועד עצרת דאיכא ג' יום וכן תעשה לשורך היטפל בו ג' יום: איפוך אנא. דאימא בכור בניך תתן לי כן תעשה לשורך: מסכתא דמקדים לדמקדים. מלאךך דמוקדם לפסוק הקיש לשורך שמוקדם לצאנך. ובכור בניך דמאחר אחר מלאךך תן לצאנך דמאוחר (אחר) לשורך: דסמך לדסמך. בכור בניך סמך לשורך: אמר קרא תעשה לשורך. דההוא תעשה לא צריך כלל אלא להוסיף עשייה בשורך יותר מצאנך: ואימא שיתין. הואיל דהוסיף לימא פי שנים מצאנך דהיינו שיתין: לא מסרך הכתוב אלא לחכמים. כלומר דלא אמר שיתין כפליים שבצאנן אלא חכמים הוא דמפרשי ג' יום וסבכו אמלאךך ודמַעך לא תאחר: מפני ששיתין דקות. ולא יכולה (ליכל) [למיכל] יפה עד ג' חדשים: הכתבים המסייעים בבית הרועים. לשמור או להאכיל כדי שיתנו להם בכבורות ולויים ועניים [ומסייעים] בבית הגרנות מפני מעשר ראשון ומעשר בני והכתבים המסייעים בבית המטבחים בשביל המתנות: ואנן דמאחר גרסי' במכילתא

בכורים וכן דמביא וקורא חיינו מפסח ועד עצרת דאיכא ג' יום וכן תעשה לשורך היטפל בו ג' יום: איפוך אנא. דאימא בכור בניך תתן לי כן תעשה לשורך: מסכתא דמקדים לדמקדים. מלאךך דמוקדם לפסוק הקיש לשורך שמוקדם לצאנך. ובכור בניך דמאחר אחר מלאךך תן לצאנך דמאוחר (אחר) לשורך: דסמך לדסמך. בכור בניך סמך לשורך: אמר קרא תעשה לשורך. דההוא תעשה לא צריך כלל אלא להוסיף עשייה בשורך יותר מצאנך: ואימא שיתין. הואיל דהוסיף לימא פי שנים מצאנך דהיינו שיתין: לא מסרך הכתוב אלא לחכמים. כלומר דלא אמר שיתין כפליים שבצאנן אלא חכמים הוא דמפרשי ג' יום וסבכו אמלאךך ודמַעך לא תאחר: מפני ששיתין דקות. ולא יכולה (ליכל) [למיכל] יפה עד ג' חדשים: הכתבים המסייעים בבית הרועים. לשמור או להאכיל כדי שיתנו להם בכבורות ולויים ועניים [ומסייעים] בבית הגרנות מפני מעשר ראשון ומעשר בני והכתבים המסייעים בבית המטבחים בשביל המתנות: ואנן דמאחר גרסי' במכילתא

בכורים וכן דמביא וקורא חיינו מפסח ועד עצרת דאיכא ג' יום וכן תעשה לשורך היטפל בו ג' יום: איפוך אנא. דאימא בכור בניך תתן לי כן תעשה לשורך: מסכתא דמקדים לדמקדים. מלאךך דמוקדם לפסוק הקיש לשורך שמוקדם לצאנך. ובכור בניך דמאחר אחר מלאךך תן לצאנך דמאוחר (אחר) לשורך: דסמך לדסמך. בכור בניך סמך לשורך: אמר קרא תעשה לשורך. דההוא תעשה לא צריך כלל אלא להוסיף עשייה בשורך יותר מצאנך: ואימא שיתין. הואיל דהוסיף לימא פי שנים מצאנך דהיינו שיתין: לא מסרך הכתוב אלא לחכמים. כלומר דלא אמר שיתין כפליים שבצאנן אלא חכמים הוא דמפרשי ג' יום וסבכו אמלאךך ודמַעך לא תאחר: מפני ששיתין דקות. ולא יכולה (ליכל) [למיכל] יפה עד ג' חדשים: הכתבים המסייעים בבית הרועים. לשמור או להאכיל כדי שיתנו להם בכבורות ולויים ועניים [ומסייעים] בבית הגרנות מפני מעשר ראשון ומעשר בני והכתבים המסייעים בבית המטבחים בשביל המתנות: ואנן דמאחר גרסי' במכילתא

בכורים וכן דמביא וקורא חיינו מפסח ועד עצרת דאיכא ג' יום וכן תעשה לשורך היטפל בו ג' יום: איפוך אנא. דאימא בכור בניך תתן לי כן תעשה לשורך: מסכתא דמקדים לדמקדים. מלאךך דמוקדם לפסוק הקיש לשורך שמוקדם לצאנך. ובכור בניך דמאחר אחר מלאךך תן לצאנך דמאוחר (אחר) לשורך: דסמך לדסמך. בכור בניך סמך לשורך: אמר קרא תעשה לשורך. דההוא תעשה לא צריך כלל אלא להוסיף עשייה בשורך יותר מצאנך: ואימא שיתין. הואיל דהוסיף לימא פי שנים מצאנך דהיינו שיתין: לא מסרך הכתוב אלא לחכמים. כלומר דלא אמר שיתין כפליים שבצאנן אלא חכמים הוא דמפרשי ג' יום וסבכו אמלאךך ודמַעך לא תאחר: מפני ששיתין דקות. ולא יכולה (ליכל) [למיכל] יפה עד ג' חדשים: הכתבים המסייעים בבית הרועים. לשמור או להאכיל כדי שיתנו להם בכבורות ולויים ועניים [ומסייעים] בבית הגרנות מפני מעשר ראשון ומעשר בני והכתבים המסייעים בבית המטבחים בשביל המתנות: ואנן דמאחר גרסי' במכילתא

בכורים וכן דמביא וקורא חיינו מפסח ועד עצרת דאיכא ג' יום וכן תעשה לשורך היטפל בו ג' יום: איפוך אנא. דאימא בכור בניך תתן לי כן תעשה לשורך: מסכתא דמקדים לדמקדים. מלאךך דמוקדם לפסוק הקיש לשורך שמוקדם לצאנך. ובכור בניך דמאחר אחר מלאךך תן לצאנך דמאוחר (אחר) לשורך: דסמך לדסמך. בכור בניך סמך לשורך: אמר קרא תעשה לשורך. דההוא תעשה לא צריך כלל אלא להוסיף עשייה בשורך יותר מצאנך: ואימא שיתין. הואיל דהוסיף לימא פי שנים מצאנך דהיינו שיתין: לא מסרך הכתוב אלא לחכמים. כלומר דלא אמר שיתין כפליים שבצאנן אלא חכמים הוא דמפרשי ג' יום וסבכו אמלאךך ודמַעך לא תאחר: מפני ששיתין דקות. ולא יכולה (ליכל) [למיכל] יפה עד ג' חדשים: הכתבים המסייעים בבית הרועים. לשמור או להאכיל כדי שיתנו להם בכבורות ולויים ועניים [ומסייעים] בבית הגרנות מפני מעשר ראשון ומעשר בני והכתבים המסייעים בבית המטבחים בשביל המתנות: ואנן דמאחר גרסי' במכילתא

בכורים וכן דמביא וקורא חיינו מפסח ועד עצרת דאיכא ג' יום וכן תעשה לשורך היטפל בו ג' יום: איפוך אנא. דאימא בכור בניך תתן לי כן תעשה לשורך: מסכתא דמקדים לדמקדים. מלאךך דמוקדם לפסוק הקיש לשורך שמוקדם לצאנך. ובכור בניך דמאחר אחר מלאךך תן לצאנך דמאוחר (אחר) לשורך: דסמך לדסמך. בכור בניך סמך לשורך: אמר קרא תעשה לשורך. דההוא תעשה לא צריך כלל אלא להוסיף עשייה בשורך יותר מצאנך: ואימא שיתין. הואיל דהוסיף לימא פי שנים מצאנך דהיינו שיתין: לא מסרך הכתוב אלא לחכמים. כלומר דלא אמר שיתין כפליים שבצאנן אלא חכמים הוא דמפרשי ג' יום וסבכו אמלאךך ודמַעך לא תאחר: מפני ששיתין דקות. ולא יכולה (ליכל) [למיכל] יפה עד ג' חדשים: הכתבים המסייעים בבית הרועים. לשמור או להאכיל כדי שיתנו להם בכבורות ולויים ועניים [ומסייעים] בבית הגרנות מפני מעשר ראשון ומעשר בני והכתבים המסייעים בבית המטבחים בשביל המתנות: ואנן דמאחר גרסי' במכילתא

בכורים וכן דמביא וקורא חיינו מפסח ועד עצרת דאיכא ג' יום וכן תעשה לשורך היטפל בו ג' יום: איפוך אנא. דאימא בכור בניך תתן לי כן תעשה לשורך: מסכתא דמקדים לדמקדים. מלאךך דמוקדם לפסוק הקיש לשורך שמוקדם לצאנך. ובכור בניך דמאחר אחר מלאךך תן לצאנך דמאוחר (אחר) לשורך: דסמך לדסמך. בכור בניך סמך לשורך: אמר קרא תעשה לשורך. דההוא תעשה לא צריך כלל אלא להוסיף עשייה בשורך יותר מצאנך: ואימא שיתין. הואיל דהוסיף לימא פי שנים מצאנך דהיינו שיתין: לא מסרך הכתוב אלא לחכמים. כלומר דלא אמר שיתין כפליים שבצאנן אלא חכמים הוא דמפרשי ג' יום וסבכו אמלאךך ודמַעך לא תאחר: מפני ששיתין דקות. ולא יכולה (ליכל) [למיכל] יפה עד ג' חדשים: הכתבים המסייעים בבית הרועים. לשמור או להאכיל כדי שיתנו להם בכבורות ולויים ועניים [ומסייעים] בבית הגרנות מפני מעשר ראשון ומעשר בני והכתבים המסייעים בבית המטבחים בשביל המתנות: ואנן דמאחר גרסי' במכילתא

בכורים וכן דמביא וקורא חיינו מפסח ועד עצרת דאיכא ג' יום וכן תעשה לשורך היטפל בו ג' יום: איפוך אנא. דאימא בכור בניך תתן לי כן תעשה לשורך: מסכתא דמקדים לדמקדים. מלאךך דמוקדם לפסוק הקיש לשורך שמוקדם לצאנך. ובכור בניך דמאחר אחר מלאךך תן לצאנך דמאוחר (אחר) לשורך: דסמך לדסמך. בכור בניך סמך לשורך: אמר קרא תעשה לשורך. דההוא תעשה לא צריך כלל אלא להוסיף עשייה בשורך יותר מצאנך: ואימא שיתין. הואיל דהוסיף לימא פי שנים מצאנך דהיינו שיתין: לא מסרך הכתוב אלא לחכמים. כלומר דלא אמר שיתין כפליים שבצאנן אלא חכמים הוא דמפרשי ג' יום וסבכו אמלאךך ודמַעך לא תאחר: מפני ששיתין דקות. ולא יכולה (ליכל) [למיכל] יפה עד ג' חדשים: הכתבים המסייעים בבית הרועים. לשמור או להאכיל כדי שיתנו להם בכבורות ולויים ועניים [ומסייעים] בבית הגרנות מפני מעשר ראשון ומעשר בני והכתבים המסייעים בבית המטבחים בשביל המתנות: ואנן דמאחר גרסי' במכילתא

בכורים וכן דמביא וקורא חיינו מפסח ועד עצרת דאיכא ג' יום וכן תעשה לשורך היטפל בו ג' יום: איפוך אנא. דאימא בכור בניך תתן לי כן תעשה לשורך: מסכתא דמקדים לדמקדים. מלאךך דמוקדם לפסוק הקיש לשורך שמוקדם לצאנך. ובכור בניך דמאחר אחר מלאךך תן לצאנך דמאוחר (אחר) לשורך: דסמך לדסמך. בכור בניך סמך לשורך: אמר קרא תעשה לשורך. דההוא תעשה לא צריך כלל אלא להוסיף עשייה בשורך יותר מצאנך: ואימא שיתין. הואיל דהוסיף לימא פי שנים מצאנך דהיינו שיתין: לא מסרך הכתוב אלא לחכמים. כלומר דלא אמר שיתין כפליים שבצאנן אלא חכמים הוא דמפרשי ג' יום וסבכו אמלאךך ודמַעך לא תאחר: מפני ששיתין דקות. ולא יכולה (ליכל) [למיכל] יפה עד ג' חדשים: הכתבים המסייעים בבית הרועים. לשמור או להאכיל כדי שיתנו להם בכבורות ולויים ועניים [ומסייעים] בבית הגרנות מפני מעשר ראשון ומעשר בני והכתבים המסייעים בבית המטבחים בשביל המתנות: ואנן דמאחר גרסי' במכילתא

בכורים וכן דמביא וקורא חיינו מפסח ועד עצרת דאיכא ג' יום וכן תעשה לשורך היטפל בו ג' יום: איפוך אנא. דאימא בכור בניך תתן לי כן תעשה לשורך: מסכתא דמקדים לדמקדים. מלאךך דמוקדם לפסוק הקיש לשורך שמוקדם לצאנך. ובכור בניך דמאחר אחר מלאךך תן לצאנך דמאוחר (אחר) לשורך: דסמך לדסמך. בכור בניך סמך לשורך: אמר קרא תעשה לשורך. דההוא תעשה לא צריך כלל אלא להוסיף עשייה בשורך יותר מצאנך: ואימא שיתין. הואיל דהוסיף לימא פי שנים מצאנך דהיינו שיתין: לא מסרך הכתוב אלא לחכמים. כלומר דלא אמר שיתין כפליים שבצאנן אלא חכמים הוא דמפרשי ג' יום וסבכו אמלאךך ודמַעך לא תאחר: מפני ששיתין דקות. ולא יכולה (ליכל) [למיכל] יפה עד ג' חדשים: הכתבים המסייעים בבית הרועים. לשמור או להאכיל כדי שיתנו להם בכבורות ולויים ועניים [ומסייעים] בבית הגרנות מפני מעשר ראשון ומעשר בני והכתבים המסייעים בבית המטבחים בשביל המתנות: ואנן דמאחר גרסי' במכילתא

מסורת הש"ס

א) תמורה ט. (ב) [ומגיהות].
א) [כ"מ פט. ד] מוספתא דממאי פ"ה הכ"ג ע"ש, רש"י ד"ה צדקה שלשים יום כי דילף לה צצבורות מקרא פלוגתא ואפשר שטונו מוס' להך פלוגתא לענין טיפול דלחית כ"מ פט. וע"ש פי' רש"י ד"ה צדקה שלשים יום כי דילף לה צצבורות מקרא עי"ל, ח) [וע' מוספות כ"מ סא. סד"ה אלא כי ומ"ש שם על דתן].

‏‏

הגהות הב"ח

א) במשנה צדקה עד שלשים: (ב) שם צתוך זמן זה מנהו לי וכו' ואס' היה צעל מוס ואמר: א) שם (לאחר י"ב חדש) מא"מ וג"כ ס"א לאחר שנתו: (ד) שם אלא עד שלשים:

‏‏

רבינו גרשום

דעולה. כיון דלאו לכפרה אחיא דדורון בעלמא היא משהי לה: או דלמא. כיון דמכפרא אעשה דאמרין דבאה על עשה ועל לא תעשה שניתן (ועל לעשה: דבעבל מוס אפילו תולש שרי. ולא בתם: והאנן נשר נתן. בבעל מוס ולא תולש: תנא נשר להודיעך כחן דרבנן. דאפילו נשר דממילא אסרי אבל לעולם ה"ה לעביא דתולש נמי מותר: תנא תולש להודיעך כחן דרבנן. דמתיר בשחיטה: כל שעיקר של שער. תולש הפוך העיקר כלפי ראשו וראשו אצל העור נראה שמוחים תולש: שאינו מתמעך עם הגיוה כלומר שאינו מחובר שוכב בשוה עם שאר הגיוה אלא נתלש ויוצא כמעט חרץ משאר הגיוה: קסבר. האי נמי שעיקר הפוך כלפי ראשו ואינו יוצא חרץ משאר הגיוה היינו נראה עם הגיוה. קסבר ריש לקיש שעיקרו הפוך הוי דואי אינו נראה עם הגיוה יותר ממה שאינו מתמעך דהכי אדורא דגיוה לפי שאי אפשר לגיזה בלא נימין המדולדלות:

ישראל חייבין ליטפל בכבור. כלומר

עד כמה ישראל חייב לגדל את הכבור קודם שיתנהו לכהן: בדקה לי יום ובגסה ג' יום. כדמפרש בבמ':

אמר לו הכהן בתוך זה הזמן תנהו לי הרי זה לא יתן. דנראה ככהן המסייע בבית הגרנות דאין נותנין לו תרומה דנראה כאלו נתנה לו בכסירותא אף כאלו נמי נראה כאילו נותנו לו בשביל אותה תנאה שנכנס במקומו בטיפולו: ואם אמר לו בתוך הזמן כשנפל בו מוט תן לי שאוכלנו מיד מותר הואיל ואין (רדצה) [צריך] הכהן לקיימו לא נראה כמסייע אבל בסתם הוא לא יתננו לו שאינו יכול לאוכלו מיד עד שיפול בו מוט שלא בזמן בהמ"ק: מנא הני מילי. דל' יום חייב ליטפל בו: דאמר קרא בכור בניך תתן לי ובתיב בבניך מבן חדש תפדה וכן תעשה לצאנך נמי. מלאךך ודמַעך לא תאחר וגרסי' במכילתא

בכורים וכן דמביא וקורא חיינו מפסח

ועד עצרת דאיכא ג' יום וכן תעשה לשורך היטפל בו ג' יום: איפוך אנא. דאימא בכור בניך תתן לי כן תעשה לשורך: מסכתא דמקדים לדמקדים. מלאךך דמוקדם לפסוק הקיש לשורך שמוקדם לצאנך. ובכור בניך דמאחר אחר מלאךך תן לצאנך דמאוחר (אחר) לשורך: דסמך לדסמך. בכור בניך סמך לשורך: אמר קרא תעשה לשורך. דההוא תעשה לא צריך כלל אלא להוסיף עשייה בשורך יותר מצאנך: ואימא שיתין. הואיל דהוסיף לימא פי שנים מצאנך דהיינו שיתין: לא מסרך הכתוב אלא לחכמים. כלומר דלא אמר שיתין כפליים שבצאנן אלא חכמים הוא דמפרשי ג' יום וסבכו אמלאךך ודמַעך לא תאחר: מפני ששיתין דקות. ולא יכולה (ליכל) [למיכל] יפה עד ג' חדשים: הכתבים המסייעים בבית הרועים. לשמור או להאכיל כדי שיתנו להם בכבורות ולויים ועניים [ומסייעים] בבית הגרנות מפני מעשר ראשון ומעשר בני והכתבים המסייעים בבית המטבחים בשביל המתנות: ואנן דמאחר גרסי' במכילתא

בכורים וכן דמביא וקורא חיינו מפסח ועד עצרת דאיכא ג' יום וכן תעשה לשורך היטפל בו ג' יום: איפוך אנא. דאימא בכור בניך תתן לי כן תעשה לשורך: מסכתא דמקדים לדמקדים. מלאךך דמוקדם לפסוק הקיש לשורך שמוקדם לצאנך. ובכור בניך דמאחר אחר מלאךך תן לצאנך דמאוחר (אחר) לשורך: דסמך לדסמך. בכור בניך סמך לשורך: אמר קרא תעשה לשורך. דההוא תעשה לא צריך כלל אלא להוסיף עשייה בשורך יותר מצאנך: ואימא שיתין. הואיל דהוסיף לימא פי שנים מצאנך דהיינו שיתין: לא מסרך הכתוב אלא לחכמים. כלומר דלא אמר שיתין כפליים שבצאנן אלא חכמים הוא דמפרשי ג' יום וסבכו אמלאךך ודמַעך לא תאחר: מפני ששיתין דקות. ולא יכולה (ליכל) [למיכל] יפה עד ג' חדשים: הכתבים המסייעים בבית הרועים. לשמור או להאכיל כדי שיתנו להם בכבורות ולויים ועניים [ומסייעים] בבית הגרנות מפני מעשר ראשון ומעשר בני והכתבים המסייעים בבית המטבחים בשביל המתנות: ואנן דמאחר גרסי' במכילתא

בכורים וכן דמביא וקורא חיינו מפסח ועד עצרת דאיכא ג' יום וכן תעשה לשורך היטפל בו ג' יום: איפוך אנא. דאימא בכור בניך תתן לי כן תעשה לשורך: מסכתא דמקדים לדמקדים. מלאךך דמוקדם לפסוק הקיש לשורך שמוקדם לצאנך. ובכור בניך דמאחר אחר מלאךך תן לצאנך דמאוחר (אחר) לשורך: דסמך לדסמך. בכור בניך סמך לשורך: אמר קרא תעשה לשורך. דההוא תעשה לא צריך כלל אלא להוסיף עשייה בשורך יותר מצאנך

מסורת הש"ס

א) גי'א סבר וכי"ג ש"ק, ב) חספתא דמלא, ג) וני' כ"מ פ"י דין זי' מהלכות תרומות שמי טעמאות ופירושיהן; ד) ג' נפלה ט. ע"ש, ה) נדה לז, ו) נחמן' חולין קד. ד"ס חלת וכו' וכן בנפלה"ס פ' כל הבשר פ"ד גרסו אמר רבינא הלכה וכו' מיהו בשאלמות פ' אמור איתא הלכן, ז) בטלן יש כהן טועה הגאה ומפרש וכו' מכיוון הס"ד ומה"ד טועה הגאה דבר מועט הס"ד ומה"ד ולא היה כהן כי ככה המשייע הס"ד ומה"ד הי' וכן מ"ט וכו' ופ"ק הס"ד ומה"ד מ"ט לא אמר כי בטרות הס"ד ומה"ד אמר כי בטרות הס"ד ומה"ד, ח) ג"ס ית, י) לא כהן הד"א ש"ק, יא) רש"י מח"ל, יב) ופ' אמר כי קח, יג) פ"א איתא כאן כל ה"א דלעיל ד"ה כהן קטן, יד) ש"ק, ט) חלה ש"ק, טז) ואכל לה ש"ק, יז) דשבעת ה' תרומה ח"ל דישאל מדמעת ואינה עולה שי וי"ש וי"ש במוס' ד"ה ומרומה אינה מדמעת, יח) גי'א וגבי ש"ק, יט) ש"ק, כ) גי'א פירגין ומכבדת, כא) גי'א נ"ל, וע"ש מר"ה, כב) א"כ ישאלא וגבוי טומאה עליה ש"ק, כג) אין ש"ק.

הגהות הב"ח

א) גמ' למיטעי כהן סבר מתחיל קדושיהו:
ב) רש"י ד"ס ה"ג וכו' ות"ק האר' כהנל:
ג) ד"ה מיתמל וכו' אזי אמו סלע דעיט:

לעני שרשי

פורגין, שפיר חתייה.

שיטה מקובצת

א) ישראל. עיי' במוס' לקמן (דף ג נ ע"ג):
ב) אסורי יש בקצת פסחים כחר' כאן א) רשבי"א אומר אף במתנות כהונה כן כיצד ישראל שפירשי' ו' זה למתנת כהונה ומצאו ישראל אחר ואמר לו הילך סלע ותנן לבן בתי כהן מותר ואם כהן לכהן אסור ותנא וכו' ורש"י ל"א כי סבר מתחיל קדושיהו:
ג) התרומה ומכאן ואילך ימ' הדא:
ד) קרצה לה חלה:
ה) קמא ותנא דאמר בבבלי:
ו) למיטעי בהו וכו' סלע ת' דיהובי אבי אמו סלע דהיינו:
ז) לארץ מרגנא:
ח) א' לאכול חבל דו:
ט) לארץ הס"ד ומה"ד היה רמי תרי דחולין וחד תרומה לבטלה ברוב והוה שקל חד נטל ותרמא ושביק תרתי ומכאן ואילך רמי תרא לגו תרתי לבטלה והוה שקיל תרא והוי להו תרי כדמצינא לבטלה אחרינא:
י) טומאה יוצאה מגופו:
יא) גרול הוואל והיא עצמה בטאה בברה שטומאה יצאה מגופה ל"א כר ודשאר נמחק:
יב) ית הכי וחדרי מפרשי חלה אחריני' ונ"ל דאין קורא לה שם לית לה תורת חלה:
יג) צמות הס"ד ומה"ד לאפנויי לקביוי הס"ד:
יד) וברמיא ובליקח מן:
טו) אוכלין צלי בהחילת ובכל מתנות כהונה כתיב:
טז) ישמעאל דאסוריה לוד:
יז) מרמעת דייק החם:
יח) כהן כדאמרין רבה ואביי מרביט:
יט) התרומה שירי מכריז בעט בדי שתיקיים:

כ) וחולך הטבל וישייר כדי תרומה באחרונה ויפרישנה:
ס) אחר שטבל וטהר:
סא) טובלין כתיבם לתרומה:
סב) דלא מבטל לה תיבת אכיל נמחק:
סג) לישנא דשקלה לה בריש מיסא דלא מוכרז מיסא אלא גבי ההיא דשרי ליה בתורא מ"מ תיבות מוכרי לה שריפה נמחק:
סד) מוטע הוא וכן:
סה) דאיפשר לאידהורי מליגע:
סז) חגיגא דקא טרפא שיבבתא וכו' וקאמרה:
סח) ה'תם תנא א"י:
סא) נכנסה וכן פ' בעירור אבל:
סב) גבי מרים מגדלא כו' וקא מחזיא תגורא שהיתה כו' שקורין פורגין ומכבדת:
סג) ודובשנין דפרק כל:
סד) תיבות וחדר מפרשא נמחק:
סה) דלא דמי להנהוי מקומות:
סז) כאן היה רחוק מא"י:
סח) לכהן קטן כיון דאין טומאה יוצא מגופו:
סא) לט' למדור חך דהכא:
סב) אינה קבועה טענה להפריש כו' כהן קטן במקומות:

א) וי"ה בחספתא דמלא פ"ה ע"ש.

עד כמה פרק רביעי בכורות

ו) **טועה הגאה**. דבר מועט ואם היה כהן נותן סלע כדי שיתנו לכהן אחר קריבו אסור כיון ללדידיה חזיא הוי גראה ככהן המסייע:
ה"ג ותנא מ"ט לא אמר מתנות כהונה ולא גרס ותנא קמא.
ו)ט' בזולן יש כהן טועה הגאה ומפרש כגון ישראל שהפריש תרומה מכריז מאי

טעמא לא אמר נמי או טבח שהפריש

מתנותיו ורועה שהיו לו בכורות:
אמר

לך תרומה. היינו טעמא דשריא טועה

הגאה ידיה דקדושת הגוף היא דכולי

עלמא ידיעי דלא נפקא לחולין ולא אחי

האי כהן דיהב אזי אמו הסלע צגיניה

למיטעי ולמנהג צה ענין חול ולמימר

איתחלל לה בזהאי סלע דיהב ליה אזי

אמו:
אבל גני. מתנות כבור:
דקדוש

דמים נינהו. דלס רלה כהן למכור

בשר כבור וזרוע ולחיים וקיצה מוכרן

לישראל ותו לא צעי ליה לישראל

למיכלניהו צללי ובחדלל כי היכי דעצדי

כהן הילכך אחי האי כהן למיטעי

ו כהן וסבר כיון דבני קנין נינהו:

מיתמל קדושיהו אחרצעה וזוי.

דיהיב י' אזי אמו ו' דהיינו ד' וזוי

ואמי למינהג בכו מנהג דחולין שלא

יאכלס צללי ובחדלל כדניס המפורש

בפרק הזרוע והלחיים והקיצה (חולין

ק"ז):
ומשום הכי לא מנינהו. והאי

דקנט ובכולן הכי קאמר וכוכלון

התרומות והמעשרות יש כהן טועה

הגאה:
תרומת חוזה לארץ. י' דרבנן

היא ויכול ליתנס לכהן המסייע:

למעעים. כהן:
נעילה צרוב. לאכולה

לזר ולא צעינן אחד ומאה ולאחר

שעירצה צרוב חולין יכול לאכול י' זר

או כהן צימי טומאה לאחר שציעלה:

רצה. כהן היה מדמית עלי קאמי':

חמר'א דתרומה. דחוזה לארץ:
י' **אוכל**

והולך. הטבל וישיר כדי תרומה

ויפרישנה בצארוניה:
טומאה י' ויאלס

מגופו. כגון זכ וזכה ונדה ובעל קרי

אכל לטמא מת שריא:
צנגיעה לויס

לו צה. ופע"ג שמטמאה לא איכפת לן

דאינו מוחרר עליה לשומרה שלא

יטמאנה:
הילכך. דבנגיעה אינו מוחרר

נדה קוזה לה חלה ואכיל להי':
כהן קטן. ולא גדול י' מפני שהטומאה יאלה

עליו מגופו ואם טבל לקריי הרי הוא כקטן.
ל"א' להכי נקט כהן קטן

שלא ראה קרי ולא יאלה טומאה מגופו ובשאלמות דרב אחאי' מפרש

הכי י':
צריש מסא. פורגין דכמה דאפשר לאידהורי מזהר'א מליגע

בה מאחר שקראה לה שם:
כהן גדול. כהן שהגיע לכלל מלוט':
יט ו' **לאפנויי**

לנקיסין:
מהו שיעצול ויאכל תרומת חוזה לארץ. צלה הערב שמש:

וכי

מועט הוא ואע"ג דלא מוזכר לה אלא גבי שריפה מ"מ משמע דההיא

צריש מסא לפי שזה משליכה בתנור אצל תרומה שלהם שהיתה מן המצוה'א לא הימה ראויה כל כך לינתן לכהן קטן אפילו לא היה לה שיעור

שקטן היה מאצדה וכן יין ושמן ועוד י"ל שהתרומה יש לה שיעור כגון תרומת מעשר:
בר"ש מסא ושדי ז'ה בתנורא. פ' צקונטרס דכמה

דאפשר י' לאידהורי מליגע בה מאחר שקרא עליה שם מזהדר וקשיא לפירושו דהא צנגיעה אמרו דלית לן זה ולגמרי שרי ליגע אלא נקט ריש

מסא לפי שדרך להפך זו גחלים ועצים כמו שפ' צקונטרס מסא פורג"א צלע"ז ויכול להכניס יפה החלה בתנור בתוך האור ונראה דמסא היינו

מרדא שרודין זו את הפת כדמשמע בתענית (דף כה.) גבי דביתהו דר' חנינא י' דקאמר לה שיצבתה אייתי מסא דקא חרכא ריפתא וקאמרין

התם י' אף היא לביא מרדא נכנסה י' אצל מתאכלא יכול להיות פורגין' כמו שפ' הקונטרס צפ"ק דחגיגה (דף ד':) גבי לט"ף [מרים] מגדלא

דרדקי שקלתיה למתאכלא וקא מהדר'א טנורא שהיתה אוחזת האוד של תנור שקורין י' **מכבדת את התנור ולפי שיש דברים שאין מתחייבין בחלה**

עד לאחר אפייה כגון סופגנין ודובשנין צפ"ב כל שעה (פסחים דף לו.) וכדאמר י' טחנה לשה ואפאה והפריש ממנה חלה נקט שקיל לה צריש בחלה

דכשנא לחדותה שורפה ומשליכה בנאש צראש המר'א עזמה: פסכ"י וחדר **מפרשא חלה אחריתי**. משמע שלא החמירו להפריש חלה שניה

אלא היכא דליכא כהן קטן ולא י' כהנהו מקומות דקתני במסכת חלה (פ"ד מ"ח) שלעולם מפרשישן שמי חלות אחת לאור ואחת לכהן דאותן מקומות

קרוצין לא"י ומתחזיא חלה דידהו כחלת הארץ טמאה וטעונה שריפה דגזרו עליה שלא לאוכלה אפילו כהן טהור גמור מחמת שהיא טמאה ולכן

מפרשישן לעולם של אור וחלה שניה שלא משתבח תורת חלה כדמפרש נמי הכא אצל כהן י' צצבל שזה רחוק מארץ ישראל ולא מתחזיא חלה דידהו

כחלת י' הארץ טמאה ולא גזרו עליו שום איסור מחמת טומאה עזמה ולכן המיורה גם לכהן י' טמא כיון דלא יוצאה עליו מגופו וגם המירו לבטל

צרוב והשניה אוכל כהן גדול אפילו זכ דלא מפליג הכא כלל דאע"ג דבחלה שניה דהתם תנן (גס זה שס) ואסורה לוצין ולזבות וליוולדות י' ואין

ללמוד י' דהא דהכא לאוסרה לוצים ולזבות שהיא צצבל רחוק מא"י וגם י' אינה טעונה להפריש אלא היכא דליכא כהן ממקומות הקרוצים הקצובים

להפריש שמי חלות לעולם ויש פירושים שמונה צהם דהך חלה אחרימי דהכא אין קורא עליה שם חלה דלית ליה תורת חלה ומסתברא דאינה

בכורות פרק רביעי בכורות

כו.

מקומות צריך לחלק דצדדים כי ההיא דפסחים צריש מקוס שנהגו (דף נה.) גבי הנהו דמפרשו י' חלתא מארוחא דלמרין דאי רוצא לאו אורז' אכלי ניכלה זר צאנפיהו דלמא אחו לאפרושי מן הפטור על החיזו ובפ"ק דיומא (דף י.) גבי סוכת החג צהג חייבת י' **נבעירזבן**

וצמוזהו ובמעשר דקאמר התם

דמדאורייתא קאמר דאי מדרבנן דלמא

אחא לאפרושי מן הפטור על החיזו

וצדמאי י' הלוקח מן עובד כוכבים

למ"ד יש קנין חייבו חכמים ולא חשו

לכן:
ואתני זמינהג בהו מנהג

דחולין. וצעינן (וצמים דף כח.) למשחה

ולגדולה דדרך שהמלכים אוכלין י' צללי

ובחדלל וצכל מתנות כמידי למשחה

אפילו צורוע וצלחיים ובקיצה כדמשמע

הכא וגבי תרומה לא מנינו שצריך

צשום אכילה צגדולה דשמא לא שייך

גדולה אלא צצטר:
תרומת חוזה

לאיין במלה ברוב. להמירה לכהן

טמא קאמר דקאמר צזה מבטל לה

צרוב י' (ואפילו) צימי טומאתו ולא

כמו שפירש הקונטרס לאוכלה זר ולא

צעיא אחד ומאה דצהדיא מוכח

בנמנות צפרק רבי ישמעאל (דף סז.)

י' דאסורות לזר גבי חלת עובד

כוכבים צארץ ומרומתו צחוזה לארץ

מודיעין אומו שהוא פטור חלתו נאכלת

לזרים ומרומתו אינה מדמעת י' **דדייק**

התם הא דישאל מדמעת משמע דאינה

עולה לאכול לזרים אלא צאחד ומאה:

רבה מבבצל ז'ה ברוב בו'. רצה

גרס שהיה כהן י' דלמרין

רצה מדמית עלי קאמי אצל רצא לא

היה כהן כדמוכח צפרק הזרוע (חולין:

דף קג.) דא"ל רצא לשמניה זכי לי

מתנות כו':
אובר' והוצך ואח"ב

בפריש. משמע דלא צעי מוקף מיהו

ייתי יכול לפרש צצאחרונה לאחר

שיפריש המרומה י' שאר מכריז

שימקיים זו מוקף אצל צקונטרס פ'

דאוכל והולך י' וישיר כדי תרומה

ויפרישנה בצארוניה:
הילכך נדה

קוצה ז'ה חלה ואבי' ז'ה כהן קמן.

יש קצת תימה אמאי נקט כהן קטן והלא אפילו גדול יכול לאוכלה

אחר י' שטובל וטהר מקריז ואי משום טורח טבילה והלא גם צאי'

טובלין י' לתרומה וגם צצבל היו טובלים לתרומת חוזה לארץ

כדמשמע לעיל דלא י' אכיל לה רצה צרוב אלא צימי טומאתו וצריש

צנות כותים (נדה דף נג.) שהצביליה קודם לאמה לסוכה שמן של

תרומה ונראה לר"י מתוך כך דאין לחלה זו שיעור ולפי שדבר מועט

הוא נותנה לכהן קטן והכי משמע לישא י' דשקליה צריש מסא שהדבר

נמי דנותנה לקטן דבר מועט י' וגם אותה שנסרפת הארץ להזכיר

אחר י' שטובל וטהר מקריז ואי משום טורח טבילה והלא גם צאי'

טובלין י' לתרומה וגם צצבל היו טובלים לתרומת חוזה לארץ

כדמשמע לעיל דלא י' אכיל לה רצה צרוב אלא צימי טומאתו וצריש

צנות כותים (נדה דף נג.) שהצביליה קודם לאמה לסוכה שמן של

תרומה ונראה לר"י מתוך כך דאין לחלה זו שיעור ולפי שדבר מועט

הוא נותנה לכהן קטן והכי משמע לישא י' דשקליה צריש מסא שהדבר

נמי דנותנה לקטן דבר מועט י' וגם אותה שנסרפת הארץ להזכיר

אחר י' שטובל וטהר מקריז ואי משום טורח טבילה והלא גם צאי'

טובלין י' לתרומה וגם צצבל היו טובלים לתרומת חוזה לארץ

כדמשמע לעיל דלא י' אכיל לה רצה צרוב אלא צימי טומאתו וצריש

צנות כותים (נדה דף נג.) שהצביליה קודם לאמה לסוכה שמן של

תרומה ונראה לר"י מתוך כך דאין לחלה זו שיעור ולפי שדבר מועט

הוא נותנה לכהן קטן והכי משמע לישא י' דשקליה צריש מסא שהדבר

נמי דנותנה לקטן דבר מועט י' וגם אותה שנסרפת הארץ להזכיר

אחר י' שטובל וטהר מקריז ואי משום טורח טבילה והלא גם צאי'

טובלין י' לתרומה וגם צצבל היו טובלים לתרומת חוזה לארץ

כדמשמע לעיל דלא י' אכיל לה רצה צרוב אלא צימי טומאתו וצריש

צנות כותים (נדה דף נג.) שהצביליה קודם לאמה לסוכה שמן של

תרומה ונראה לר"י מתוך כך דאין לחלה זו שיעור ולפי שדבר מועט

הוא נותנה לכהן קטן והכי משמע לישא י' דשקליה צריש מסא שהדבר

נמי דנותנה לקטן דבר מועט י' וגם אותה שנסרפת הארץ להזכיר

אחר י' שטובל וטהר מקריז ואי משום טורח טבילה והלא גם צאי'

טובלין י' לתרומה וגם צצבל היו טובלים לתרומת חוזה לארץ

כדמשמע לעיל דלא י' אכיל לה רצה צרוב אלא צימי טומאתו וצריש

צנות כותים (נדה דף נג.) שהצביליה קודם לאמה לסוכה שמן של

תרומה ונראה לר"י מתוך כך דאין לחלה זו שיעור ולפי שדבר מועט

הוא נותנה לכהן קטן והכי משמע לישא י' דשקליה צריש מסא שהדבר

נמי דנותנה לקטן דבר מועט י' וגם אותה שנסרפת הארץ להזכיר

אחר י' שטובל וטהר מקריז ואי משום טורח טבילה והלא גם צאי'

טובלין י' לתרומה וגם צצבל היו טובלים לתרומת חוזה לארץ

כדמשמע לעיל דלא י' אכיל לה רצה צרוב אלא צימי טומאתו וצריש

צנות כותים (נדה דף נג.) שהצביליה קודם לאמה לסוכה שמן של

תרומה ונראה לר"י מתוך כך דאין לחלה זו שיעור ולפי שדבר מועט

הוא נותנה לכהן קטן והכי משמע לישא י' דשקליה צריש מסא שהדבר

נמי דנותנה לקטן דבר מועט י' וגם אותה שנסרפת הארץ להזכיר

אחר י' שטובל וטהר מקריז ואי משום טורח טבילה והלא גם צאי'

טובלין י' לתרומה וגם צצבל היו טובלים לתרומת חוזה לארץ

כדמשמע לעיל דלא י' אכיל לה רצה צרוב אלא צימי טומאתו וצריש

צנות כותים (נדה דף נג.) שהצביליה קודם לאמה לסוכה שמן של

תרומה ונראה לר"י מתוך כך דאין לחלה זו שיעור ולפי שדבר מועט

עין משפט ונר מצוה

ו א מיי' פ"י"ב מהלכות תרומות הלכה כ' וני' צטור ייד' סימן שלא שמה על הכמזים וכ"י מיישטן:
ב מיי' פ"ה מהלכות צבורים הלכה יב:

ז ג מיי' פ"י"ב מהלכות תרומות הלכה יא:

ד [מיי' פ"א מהל' מעשר הל' ה' עוש"ע ייד' ס"י שלא סעיף ע:]

ח ה מיי' פ"ו מהלכות תרומות הלכה ח:

ט ו מיי' שס פ"ב הל' א עוש"ע ייד' סימן שגב

סעיף ה' ואר"י סימן טז

סעיף צ צהגה: